

Pasaka
Vilkas ir siuvējas

Sykį ėjo siuvėjas per mišką ir sutiko alkaną vilką. Vilkas jam tarė:

– Dabar gulk, aš tave suėsiu! Siuvėjas pradėjo prašyti ir įkalbinėti, kad jis į vilko pilvą nepareisiąs.

Vilkas liepė paimti matą ir pamatuoti. Bematuodamas siuvėjas kapt ir nutvėrė vilką už uodegos. Nutvėręs apsvyniojo apie ranką, išsitraukė iš užančio laidynę ir ėmė duoti ja vilkui per nugarą, per šonus ir kur tik pakliuvo. Vilkas kaukė, staugė, šokinėjo, bet niekaip ištrūkti negalėjo. Matydamas, kad šitaip gali jį pribaugti, pradėjo vilkas prašyti siuvėją:

– Palauk, gerasis žmogau, jeigu tau mano uodega reikalinga, tai pasiimk ją sau, tik paleisk mane gyvą; aš tau nieko nebedarysiu!

Siuvėjas pasiėmė žirkles, čirkšt nukirpo vilkui uodegą ir paleido.

Vilkas nubėgo į girią, baisiai sustaugė ir sušaukė vilkų tarybą. Subėgo vilkų didelė daugybė. Beuodegis papasakojo, kaip jį siuvėjas išjuokė, prikūlė ir uodegą nupjovė. Visi vilkai nutarė bėgti, pavyti siuvėją ir sudraskyti. Taip ir padarė – pasileido visi ir vejasi. Siuvėjas pajuto, kad atūžia, atkaukia pulkas vilkų, ir nežino, kas daryti. Apsišvalgė žmogelis ir bematant atsidūrė eglės viršūnėje. Subėgo vilkai prie eglės ir tariasi, kaip pasiekti siuvėją. Vienas vilkas ir sako:

– Palauk! Vis tiek jis neištrūks. Stok tu, beuodegi, į apačią, o mes sulipsime vienas ant kito ir pasieksime jį.

Siuvėjas išgirdęs labai persigando. Jis, matydamas, kaip vilkai lipa vienas ant kito ir tuoj pagriebs jį už kojų, suriko:

– Na, lipkit, lipkit! Kam klius, kam neklius, o tam vilkui beuodegiui tai vis klius!

Beuodegis išgirdęs tuoj šoko iš apačios, ir visi vilkai nuburbėjo žemėn. Daug vilkų užsimušė, o kiti į girią nudūmė. Siuvėjas išlipo iš eglės ir laimingai nuėjo savo keliu.